

Kazatel: Josef Hurta

Písně: 118, 780, 358, 761, 772, 777

Čtení: Zj 7, 1 – 8

Text: Zj 7, 9 – 15 *Potom jsem viděl, hle, tak veliký zástup, že by ho nikdo nedokázal sečíst, že všech ras, kmenů, národů a jazyků, jak stojí před trůnem a před tváří Beránkovou, oblečení v bílé roucho, palmové ratolesti v rukou. A volali velikým hlasem: "Díky Spasiteli, Bohu našemu, sedícímu na trůnu, a Beránkovi." A všichni andělé se postavili kolem trůnu, kolem starců i těch čtyř bytostí a padli před trůnem tváří k zemi, klaněli se Bohu a volali: "Amen! Dobrořečení i sláva a moudrost, díky a čest i moc a síla Bohu našemu na věky věků. Amen!" Jeden z těch starců na mne promluvil: "Kdo jsou a odkud přišli ti v bílém rouchu?" Řekl jsem: "Pane můj, ty to víš!" A on mi řekl: "To jsou ti, kteří přišli z velikého soužení a vyprali svá roucha a vybělili je v krevi Beránkově. Proto jsou před trůnem Božím a slouží mu v jeho chrámě dnem i nocí; a ten, který sedí na trůnu, bude jim zástitou."*

Na přelomu října a listopadu lidé oslavují všechno možné. Vznik Československa, Halloween, Dušičky nebo třeba všechny svaté. Ale kdo u nás v Česku ví, že se 31. říjen slaví jako Den reformace? Přitom právě český ateismus by mohl mít k reformaci, a tedy kritice a nápravě církve nejbližší! Vždyť právě reformace postavila hranice všelijakým náboženským pověrám, zneužívání moci církve a lidskému záslužnictví. Odmítla uctívat duchy zemřelých a spoléhat na jejich posmrtnou pomoc. Jenže, když lidem schází opravdová víra, tak se z nich zpravidla nestanou nevěřící, nýbrž lidé pověřiví. Smícháním pohanství a křesťanství vzniká jakési podivné a nebiblické duchovno. Ovšem na co je takové duchovno?

Ale abychom nevyhlili s vaničkou i dítě, je třeba si říci, že oceňovat lidské zásluhy máme, stejně tak jako vyjadřovat úctu jeden druhému a připomínat si statečné činy hrdinů a významných osobností. Rozhodně máme druhým projevovat svou vděčnost, a to nejlépe lidem žijícím, a pokud už nežijí, tak alespoň in memoriam.

Zároveň nám vzpomínka na naše zemřelé připomíná naši vlastní konečnost i hodnotu a jedinečnost lidského života. Na našem životě prostě záleží. Čím ho naplníme, jak ho užíváme a co po nás zůstane. Je ovšem velmi pravděpodobné, že mnoho záslužných lidských činů zůstane lidskému oku prostě skryto nebo se na mnohé časem zapomene.

Ne tak je tomu u Hospodina. „V paměti věčné bude spravedlivý“, čteme v žalmu 112. A v knize Zjevení čteme o mrtvých, že mohou odpočinout od svých prací, protože jejich skutky jdou s nimi. Lidské soudy zde na zemi nejsou vždy objektivní, protože „člověk se dívá na to, co má před očima, Hospodin však hledí na srdce.“ To řekl Bůh soudci Samuelovi, když měl vybrat krále pro budoucí vládu. Bůh ale vidí i ty skutky, které my lidé nevidíme. O Bohu se v bibli píše: „On vynese na světlo to, co je skryto ve tmě, a zjeví záměry srdcí; tehdy se člověku dostane chvály od Boha.“

Otázka tedy zní, koho si nejvíce cení Pán Bůh? Koho si on vybírá, aby ho ocenil u svého trůnu v nebesích? Možná si říkáme, že takových svatých a dokonalých lidí moc nebude. Jenže ve Zjevení Janově vidíme zcela jiný výjev: Jan píše: „Potom jsem viděl, hle, tak veliký zástup, že by ho nikdo nedokázal sečíst, ze všech ras, kmenů, národů a jazyků, jak stojí před trůnem a před tváří Beránkovou, oblečení v bílé roucho, palmové ratolesti v rukou.“

Čím se tito lidé tak vyznamenali, že mohou stát před Bohem čistí a bez obav? Vyznačují se něčím zvláštním? V předchozích verších čteme, že zvláštním znamením byli na svých čelech označeni jen Boží služebníci, tedy ti, kteří náleží k Božímu lidu. Těch je označeno na sto čtyřicet čtyři tisíc. Tedy dvanáct krát dvanáct, což je číslo plnosti, tedy číslo označující všechny Boží služebníky. Dobrá, ale pak je tu ještě zástup těch neoznačených, kteří nejsou Božími služebníky, a přesto se jim dostalo milosti stanout před Božím trůnem! Co tyto lidi spojuje? Co je zvláštním znamením tohoto zástupu? Na první pohled je zřejmé, že ten zástup se vyznačuje velkou různorodostí. Zdá se, že Bůh nerozlišuje a neřeší, odkud ten který člověk přišel, z jakého národa, kmene, kultury, jakou používá řeč a slova a jestli je černý, bílý, nebo potetovaný. A hlavně, jejich počet je neomezený. Je jich nepo-

čítaně! Jak se tam všichni tito lidé ocitli? Jak si to zasloužili, že jsou v nebi? Komu vděčí za svou spásu? Slyšíme to koneckonců od nich samých. Velikým hlasem volají: „Díky Spasiteli, Bohu našemu, sedícímu na trůnu, a Beránkovi.“ A nebeské bytosti v té chvíli propukají v radostnou chválu: „Amen! Dobrořečení i sláva a moudrost, díky a čest i moc a síla Bohu našemu na věky věků. Amen!“

Možná si také kladete otázku: „Kdo tedy jsou a odkud přišli ti v bílém rouchu?“ Všimněte si, že tu otázku si neklade Jan, ale je na ni tážán jedním ze starců, sedících kolem trůnu. Má přijít na odpověď sám, ale netroufá si to říci. Řekne jen: „Pane můj, ty to víš!“ Ty to víš líp než já. Můj osobní pohled by byl příliš subjektivní, zkreslený. Raději si to nechám vysvětlit. A pak se mu dostane toto vysvětlení: „To jsou ti, kteří přišli z velikého soužení a vyprali svá roucha a vybělili je v krvi Beránkově. Proto jsou před trůnem Božím a slouží mu v jeho chrámě dnem i nocí; a ten, který sedí na trůnu, bude jim záštitou.“

Tak především – všechen ten nespočetný zástup si prošel velkým soužením. Nebo také úzkostmi. Nesčetnost zástupu vypovídá také o tom, kolik je na světě úzkosti a soužení. Každý si něčím těžkým v životě prochází. Ale všechny úzkosti a soužení mají také východisko a jsou tedy průchozí. Žádné úzkosti nejsou tak úzké, aby se jimi nedalo projít až k tomu slavnostnímu shromáždění v nebi, kde člověk dojde ocenění.

To ocenění ovšem nedostane za to, že si uchoval svůj šat čistý jako lilie. V nebi se neudílí medaile za to, když se někdo uchová čistý a neposkvrněný, svatý a dokonalý. Je tomu právě naopak. Průchod velikým soužením člověka zpravidla umaže k nepoznání. V nebi se ocitají právě ti, kteří potřebovali svá roucha vyprat. A čteme-li slovo „roucha“, pak se myslí na slavnostní oděv, tedy naše nejlepší šaty. I to nejlepší z nás není dost dobré, aby nepotřebovalo vyčistit.

Na svatební hostinu je potřeba být oblečen na svatbu. Dát svůj šat vybělit. A tito lidé vyprali svá roucha a vybělili je v krvi Beránkově. Ovšem vybělit roucho v něčí krvi je obraz poněkud bizarní. Přesnější překlad by zněl: „Vybílil roucho skrze prolití krve Beránkovy.“ Tedy díky oběti Ježíše Krista mohou být všichni čistí a mít přístup k Bohu. Ne skrze své vlastní zásluhy. Ale z Boží milosti. Sola gratia, řeknou reformátoři v 16. stol. Pouhou milostí, ale nikoliv zadarmo. Za ten čistý šat, za to vyprání roucha totiž někdo za nás zaplatil svým životem. A to je Ježíš Kristus, který zemřel na kříži. Bůh tak miloval svět, že dal svého jednorozného Syna, aby žádný z nás nezahynul, ale měl život věčný. A proto je v nebi ten nescíslný zástup lidí. Díky Ježíši Kristu. Proto jsou před trůnem Božím a slouží mu v jeho chrámě dnem i nocí; a ten, který sedí na trůnu, bude jim záštitou.“ A když nad nimi převzal záštitu sám Bůh, tak už je z nebe nikdy nikdo nevyžene.

Modlitba: *Pane Ježíši Kriste, ty jsi dal svůj život za život všech lidí. Radujeme se a děkujeme ti za tvoji milost, která platí i pro nás.*

Přímlovná modlitba: *Pane Ježíši Kriste, vyslyš prosby své církve. Věříme, že nás slyšíš, protože jsi v Duchu svatém s námi až do skonání světa. A my tě za tento svět prosíme. Za svět, ve kterém vidíme tolik zých věcí, tolik bolesti a bezpráví. Ale ty máš moc nad všemi mocnostmi světa. A tak tě prosíme, aby projevil svou moc a své vítězství nad ďábelskými mocnostmi a zmařil zlé lidské plány. Prosíme za konec války, která zuří v Evropě, na Blízkém východě či v Africe. Modlíme za pomoc pro postižené hurikánem na Jamajce i na Kubě. Modlíme se za sjednocení společnosti ne v názorech, ale v lásce. Modlíme se za lidi smutné, za lidi trpící steskem po bližních, které ztratili. Prosíme za umírající, aby nebyli sklíčení. Prosíme za ty, kteří mají pocit, že je nemáš rád, aby poznali tvůj zájem o ně skrze naši lásku. Prosíme o jednotu církve v různosti, o mír mezi národy, o sjednocení s druhými skrze vzájemné pochopení, toleranci a spolupráci. Kéž se neužíváme steskem po minulosti, ale prožíváme každý den jako tvou milost a těšíme se na budoucnost. Amen.*